

Can Bedeni Yorgun

– zaza mahsun · 28 Kasım 2021

CAN BEDENİ YORGUN

Yüreyemiyorum

Koşamıyorum

Konuşamıyorum

Gülemiyorum

Tadım tuzum yok

Hasret bağları bağladı sinemi

Yatamıyorum

Ayrılıklar uykusuna daldım

Çileli başımı belalar buldu

Ne garip ki dertler çukuru oldum

Can bedeni yorgun

Geceleri üstüme yıktılar

Güzdüzleri mezarım ettiler

Gurbet elini yorgan ettiler

Hayatımı gazete ettiler

Yaşantımı defter eylediler

Dünyamı cehenneme çevirdiler

Can bedeni yorgun

Günlerime yazılar yazdılar

Yıllarımı kalem ettiler

Kırdılar çizdiler karaladılar

Aylarımı silgi eylediler

Huzurumu sildiler

Can bedeni yorgun

Gecelerimi kömüre boyadılar

Güzdüzlerimi ayrılıklar boyasına boyadılar

Ömrüme hançer vurdular

Dünyamı sarhoş ettiler

Ayrılıklar yorgunluğuna mahkum ettiler

Yorgun musun
Üzgün müsün diye
Hiç soranım olmadı
Ben hayatımı kendimde yaşıyorum
Beni hiç yaşatmadılar
Ben kendi kendimi yaşıyorum

Ağlıyor musun
Gülüyor musun
Gelipte hal hatırımlı soranlar olmadı
Ne garip ki yalnızlıklarımınla yaşıyorum
Acılar içerisinde nefes almaya çalışıyorum

Dertlerim acılarım çilelerim
Yaşımdan büyük oldular
Gayri bu ağır yükleri can bedeni taşımaz oldu
Yavaş yavaş can bedeni çöküyor
Can bedeni yorgun

Şarj gibi ömrümün pilleri bitiyor
Nefes tükenmek üzere
Hayat desen zam ızdırabında
Yaşam desen pahallı zenginlikte
Dünya desen geçim sıkıntısı içerisinde can çekişiyor

Can yorgun dünya suskun
Beden yorgun hayat susuz
Can perişan yaşam çaresiz
Beden ağır yaralı ömür ölüyor
Can bedeni yorgun

ŞAİRİ, YAZARI:HANIM REMZİYE ZAZA MAHSUN TUĞRUL

28.11.2021